

Todas as cousas que escribín cando ningún deles
miraba

Capítulo 1

Todas as cousas que escribín cando ningún deles miraba

Ainhoa Escarti

Traducido por Regina Díaz

ISBN-13: 978-1506182285

ISBN-10: 1506182283

Copyright © 2014 Ainhoa Escarti

Todos los derechos reservados.

Podes atopar o que quere en:

ainhoa.escarti@gmail.com

Se quere seguirme en:

Facebook

<https://www.facebook.com/pages/Ainhoa-Escarti>

Twitter

<https://twitter.com/AinhoaEscarti>

YouTube

<https://www.youtube.com/c/AinhoaEscarti>

Instagram

<http://instagram.com/ainhoa.escarti>

Google+

<https://plus.google.com/+AinhoaEscarti/posts>

Tumblr

<http://ainhoaescarti.tumblr.com/>

Todas as cousas que escribín cando Martín non miraba

Amor

O amor é un estado de tolemia dexenerativa e destrutiva. E eu son adicta.

A luz perdida (Dedicado á inspiración que me inspirou)

El era perfecto, o grosor dos seus beizos, a redondez da súa pupila, o longo das súas pestanas, a forma da súa cabeza, o brillo das súas uñas e como estas encaixaban nos seus dedos, o seu olor, o xeito que tiña, ás veces, de arrastrar as palabras mentres falaba, ese xesto de non entender nada un tanto patético que poñía cando algo lle estrañaba, a maneira de colgar a mochila sobre o seu ombro, a súa torpeza, a súa seguridade un tanto fachendosa e a súa íntima inseguridade, os seus ollos, o seu medio sorriso e o seu sorriso enteiro, o son constante dos seus pasos dende lonxe, a cor do seu pelo, a media barba que deixaba ás veces, esa particular maneira de estar pálido ou moreno, a súa indiferenza, a súa cara de preocupación, o seu enfado, o seu enxeño, esa habilidade que posuía de facer ver fácil o máis complexo, a cicatriz do seu cóbado que fixera de pequeno ao caer, a roída pulseira de coiro que nunca quitaba, a súa voz dirixíndose a min, os seus ollos mirándome, el nos meus sonhos aínda é perfecto no meu desconsolo, a cor dos seus beizos, o rosado da súa lingua, a anchura das súas costas, a caída dos seus ollos, a súa maneira de correr, como me miraba, ás veces, por riba das súas escuras gafas de sol, como soaba o meu nome na súa boca, a maneira de decepcionarme sen sabelo, a maneira de sen querer absorber a miña vida, o xeito de como mo quitou todo ao irse, o non decatarse de todo o que eu pensaba, era perfecta esa maneira de ser el mesmo, a anchura das súas fosas nasais, a redondez do lóbulo das súas orellas, a escuridade dos seus ollos, o seu nome, a súa casa, o seu cuarto, os recordos que gardo, o desaparecer da miña vida en non volver, e a certeza da súa non presenza que xamais reaparecerá ante os meus ollos. E aínda así estou segura de esquecer algo, ah! si, o seu xeito de facerme sentir especial. El era todo iso e máis, aínda que non estou segura que o soubera. Amábao tanto, ámoos tanto. Pasou tanto tempo e pasaron tantas cousas. Sinto, ás veces, que el non é o recordo que eu teño. Sinto que xa non o amo a el senón á idea que gardo del.

Rebuscando

Búscote e búscote, e dende aquí e agora penso buscarte e rebuscarte en serio. Esquecerei todo. O dito e o feito, o non dito e o non feito.

Limitareime a buscarte pensando que nestes anos os teus dentes podreceron porque non os lavaches, xa que a túa mente non tiña tempo

para deixar de pensar en min.

Noite a noite, soño a soño

As noites caían unha detrás doutra sen dar-me conta. E foi así e non doutro xeito como noite a noite, soño a soño, pasaron os anos. Tras anos de noites soñando contigo, cando te volvíñ encontrar sentín que non te foras. Pero un día unha palabra túa devolveume á realidade. Recapacitei sobre aquilo e decidín quedarme cos soños. Na nosa mente a perfección existe, e o amado é mellor. Marchei da túa vida, ti non querías. Pero ti xa non eras ti. Así que non che debía explicación. Se seguiras sendo ti, que distinto sería todo. Aínda soño contigo.

Regreso á orixe

Entón souben que el non era para min e que seguía máis soa ca nunca. A miraxe que construíra, agora esvaecía-se. Outra vez estaba desolada, baleira e nada do meu mundo parecía gran cousa. Volvíñ ás miñas vidas alleas, aos libros, á música, ás películas. Pero nada podía encher o baleiro unha vez que probara algo da vida. Decidín saír, esquecer a miña orixe e engancharme ao primeiro brazo que me ofreceran. Non foi el. Foi outro home, un sen importancia. Pero calquera posibilidade era mellor ca ningunha.

Todas as cousas que escribín cando Juanjo non miraba

Buscando

Uns veráns antes de coñecerte iniciéi unha viaxe, unha desas interiores que cres que non acabarán ou que quizais o farán algún día. Eu aínda o estou adiviñando, aínda cando te miro parece que as cousas se aclaran na miña mente. Foi o verán xusto antes de ir á universidade, ese verán que separa o ser un adolescente colexial de ser un, pero universitario. Cando parece que vas comer o mundo e o máximo que comes é unha boca ou pouco máis. Cres que o futuro é teu, que todo é posible ... Que o mundo é unha posibilidade cuxo acto está nas túas mans. Oh!, xuventude que enfermidade cega, parva, fachendosa, egoísta e egocéntrica. Cres que xa me curei disto? Cala, mellor non mo digas, pode que non me guste a resposta. Coñezo esa cara que pos, xa sei que non son tan maduro como penso. Pero aquela viaxe continuou e continúa. Aínda de vez en cando mentres dormes, paro, mírote, e todo cadra. Xusto entón o universo ten sentido máis aló de calquera libro, idea ou dúbida. Caio na conta de que existes e existo, e todo é tan perfecto ou polo menos sereno. Mírote durmir tranquila, seguindo o movemento da túa respiración e reláxome, prepárome para vivir a vida e atoparme nos teus ollos.

La advertencia

Díxenche vén e non viñeches.

Díxenche vaite e regresaches.

Díxenche non e bicáchesme.

Díxenche adeus e non te fuches.

Ti sempre me estás a descontrolar, volvendo tolo o meu corazón alado,
voa seguíndote e nunca encontra a túa pel.

Deixas que afogue nas túas mentiras e confusións.

E deixas que rompa en mil anacos sen solucións.

Véxote como regresas e míntome.

Créote cando mentes e disfrazas a verdade con palabras que saben a engano.

Inténtasme disuadir deixando que penetre no meu oído o veneno da túa lingua.

Outra vez tesme suplicante e rézoche como a un deus profano na busca da túa magnanimidade.

Pero en ti non hai nada bo nin sequera os dez minutos de felicidade.

Deixo enfermar polo virus da túa presenza e deixo que me leve unha morte que leva o teu nome.

A vida pasa e eu paso a vida esperando.

E ti pasas, nin me miras e cando intento pasar, obrígasme a quedar cunha orde que provén dos teus ollos, que me deixa hipnotizada.

Entón xa non paso, entón déixome ir.

Úsasme e despois apártasme coma se fora lixo indigno do pousar dos teus ollos, da túa mirada.

Enfróntome á realidade, véxote no clímax da túa natureza e es tan daniño como o cancro, a sida ou unha mala droga adulterada que me mata máis do que me excita.

Sinto como caio e déixome caer na circularidade do noso.

Aprecio que a nosa historia é como unha cinta de Moebius, infinita e repetitiva.

Mírote, mátote e alóngome.

Arrinco as cadeas que me ataban a ti deixando nelas farrapos da miña propia pel.

Todas as cousas que escribín cando Úlises non miraba

Ollos de sol

As pestanas eran raios escintilantes que se alimentaban da luz dos seus ollos. Tanto me cegaron que me vin obrigado a retirar a mirada para non cegar nunca máis.

A néboa e ti

Xa pasou, xa se foi. O momento que tanto esperaba, que pensaba que quedaría gravado na miña memoria para sempre, estou tan confuso. Xa pasou? Só era iso? Tanta ilusión por uns minutos? A vida é tan efémera. Diluírase isto tamén entre os meus recordos? Véñenme momentos do pasado polos que tamén sentín o mesmo, pero unha néboa cóbreo todo. Entón sei que o tempo converte a vida en imaxe e néboa. E ti alí, aínda que case non recordo a túa cara. Non sei por que me acordo agora de ti, xusto agora que acabo de coñecer a ese alguén que fará que non te recorde. E non podo pensar que acaso dentro dalgún tempo máis ou menos longo ou curto estarei recordando deste xeito ao meu novo amor de hoxe. O tempo é tan fugaz, os recordos tan caprichosos e o corazón tan babeco. O amor paréceseme a unha enfermidade mental incurable e contaxiosa que nos devora porque a deixamos. Acaso o meu amor de hoxe perderase tamén entre os meus recordos? Cantos amores se gardan nos arquivos da miña memoria? Cantos máis terei que gardar? Cantos serán amores? Cantos desamores? O tempo seguirá pasando, continuarei vivindo momentos que despois recordarei e que co paso dos segundos, minutos, horas, días, meses, anos ... se cubrirán de néboa. Pese a todo seguirei indubidablemente nutrindo a miña memoria, e agora será contigo.

A petición

Mátame, pero faino de corazón. Ódiame, pero esta vez que sexa de verdade. Non me fagas perder máis tempo fundíndome nas túas contradicións.

Baleiro

Non te quero.

Non quero as túas palabras, puñais cheos de veneno que lanzas sen ton nin son.

Non quero os teus pensamentos, ramaxe chea de podremia eliminadora de vida.

Non quero a túa boca, ese fastío que habita a túa cara cuxo fedor fai que o meu estómago se revolva querendo morrer.

Non quero os teus ollos, eses dos pozos negros sen fondo en cuxo interior nada bo pode sobrevivir.

Non quero as túas mans que son cortantes coitelos coñecedores unicamente do dano.

Non quero a túa pel, esa fendida e luída cuxa caricia desgarrar a carne máis dura mostrando o sangue.

Non quero o teu corazón, ladrillo, pedra morta que nunca chegou a latir.

Non quero a túa alma, e aínda que a quixera, como encontrala?

Non quero as túas verdades, esas que xa non creo, esas cheas de veneno, vileza e andrómena.

Non quero as túas mentiras aínda que eran as maiores gardiás da realidade.

Non quero os teus recordos, conxunto de arquivos mentais que merecen ser extirpados cunha irrevogable pena de morte.

Non te quero, non te quero, non te quero, nunca te quixen, nunca te quixen, nunca te quixen, non sei querer a un conxunto de falsidades.

Baleiro 2

Non te odio.

Non odio as túas palabras que tanto feriron a miña pobre alma cansada.

Non odio a túa boca desgastada de tanta hipocrisía, lugar onde empezas e acabas, onde o arranxas e o fodes todo.

Non odio os teus ollos, vítimas de que só sexas un pobre home, sen máis valor ca un saco baleiro.

Non odio as túas mans, eses carambelos xeados que demostran que en ti non hai calor humana.

Non odio a túa pel nin as túas caricias onanistas que só buscan o seu propio pracer.

Non odio o teu corazón aínda virxe de sentimento, ao que non penso desvirgar.

Non odio a túa alma que xamais deu sinais de vida ou presenza.

Non odio as túas verdades que sen querer me dicían como eras.

Non odio as túas mentiras coas que xogabas a tentar confundir a realidade.

Non odio os teus recordos que me fan aprender que é o que non debo facer máis.

Non te odio, non te odio, non te odio, nunca te odiei, nunca te odiei, nunca te odiei, non se pode odiar a quen non se coñece. Non te odio e non te quero.

No silencio das túas palabras

No silencio das túas palabras, cando me miras sen mirar escriboche esta nota sen sentido por non dicirche adeus e volver caer, por non volveverte mirar e abrir a posibilidade de non poder. Agora non me miras, neste momento no que seguramente non existo, escriboche, dígoche, déixoche esta nota.

Escóitote, mírote indignada e xusto neste momento cando parece que os astros se alían por min, xusto neste instante. Sei que podo esquecerlo todo, podo esquecer a cor das follas no outono, no verán, na primavera, podo esquecer a luz do sol, a da lúa, podo esquecer as estrelas, podo esquecer que o mundo enferma, podo esquecer o sabor do chocolate, podo esquecer os veráns na praia, os invernos da infancia no parque, podo esquecer a miña avoa, podo esquecer os meus mestres, podo esquecer o meu primeiro amor, podo esquecer os meus aniversarios, podo esquecer nadaís, viaxes, celebracións, veráns encantados, podo esquecer os nomes das constelacións, podo esquecer as miñas pasaxes favoritos de Otello, podo esquecer a Baudelaire, a Bécquer, a Neruda, podo esquecer as cancións de antano que me mutilaban a alma, podo esquecer a Chavela Vargas, podo esquecer a Jules e Jim, podo esquecer a Bergman, a Velázquez. Podería esquecer todo o que existe e podería existir no meu

mundo, esquecelo todo sen que me custara máis que un segundo ou dous. Escóitote, mírote atenta, e sei, seino, podo esquecer, esquecer a túa risa, esquecer o teu tacto, esquecer os meus recordos de xaneiro, podo esquecer os teus bicos, podo esquecer as caricias xa vellas e en desuso, ata o dano podo esquecelo. Cerro os ollos, son forte, conto un, dous, tres, catro, cinco, esquezo o teu nome. Abro os llos, mírote por última vez, cerro os ollos, conto un, dous, tres, catro, cinco, seis, sete, oito, nove, dez ... Esquecinte.

Todas as cousas que escribín cando Raúl non miraba

Desexos

Gustaríame ser a dona daquelas palabras que non nacen na túa boca, desas que se quedan no paraíso das túas ideas.

Tras de ti

Despois de ti non hai nada capaz de perturbarme, ou quizais tan só o faría o recordo de asfixiarme entre os teus cabelos de olor a menta buscando os labios que te farían palpitar.

De ti

Alimentábame das túas miradas e rogábache que non me deixaras morrer de fame. As túas palabras resultaban nutritivas como o manxar máis exquisito que me daba anacos da túa esencia, desexaba alimentarme de ti. E sei que momentaneamente es a miña vida e o meu soño, o bo e o malo que en ti comeza e acaba todo. Non deixes de alimentarme murmúroche mentres cambio as túas palabras, as túas miradas pola túa sangrante carne morta.

Entre ondas e estrelas

Fai tempo que a nocturna escuridade caeu sobre nós, apenas os astros nos iluminan. Roxen as ondas co seu eterno e infinito baile que hipnotiza a noite. Andamos xuntos cara o peirao, collidos da man. Ti miras o ceo estrelado “unha, dúas, tres” contemplas unha constelación e a túa cara ilumínase. Eu, sóltote e non o notas. Enfeitizado polo firmamento non comprendes que me vou. Despídome e non me oes. Subo ao barco e non te das conta. Pasan os minutos, a áncora despégase do fondo arrancándome un anaco de corazón, a miña embarcación vaise e nin te decatás. Sinto que non podo. Rompo, procuro alcanzarte alí en terra, estiro o brazo para polo menos rozarte, os meus dedos intentan medrar, e non chego. Tírome á auga, son devorada, consumida polo movemento incesante, pola vertixinosa ondada e ti nin escoitas os meus berros de socorro. Pérdome querendo chegar a ti e non me distingues. Admiras as estrelas “catro, cinco, seis” descubres a Osa Menor e ris. O mar mostra as

miñas entrañas esnaquizadas e non me ves. Agora a Osa Menor, sénteste coma Colón e volves sorrir. Inténtasme ensinar o teu achado sen saber que nin estou, nin regresarei. Entón baixas a mirada cara a terra, deixas o ceo e aínda que abres ben os ollos buscándome xa non me encontras. Estás só, abandonado e sen saber que é tarde.

A fuxida

Para que non se decaten que me marchei dareilles unha apócema para que me esquezan, para que non me soñen, nin me pensen, nin sexan capaces de buscar restos do meu cheiro. Para que non se decaten que me marchei queimarei os meus vestidos, liquidarei os últimos vestixios da miña existencia. Para que non se decaten que me fun, collerei a miña maleta, apreixarei os meus recordos, e paseniño sen case facer ruídos cerrarei a porta. Sen notas, sen abures, só os pasos que se perden.

Diario de un namoro

Luns: véxote

Martes: mírote

Mércores: búscote

Xoves: encontrámonos

Venres: namorámonos

Sábado: somos felices

Domingo: mentímonos, enganámonos, deixámonos de querer, ás 23:55 h. xa rematou todo.

Despois outra semana, outro día, outro comezo, nun eterno retorno persoal que como todo empeza por finalizar.

Afástame de todo o que non sexas ti

Afástame das caricias que non olen como as túas, dun ventre que non me dea tan ben de comer coma o teu, afástame dos desgustos que proba non sei por que razón, afástame ti que podes e retórname a ti.

Réquiem

Morrín, morriches, todo morreu xusto antes da súa total plenitude. Regresas con outro corpo, con outra cara, con outro nome, con outra mente, con outro espírito e resucitamos. Pasa o tempo, distanciámonos e volve a soar o meu Réquiem. Morrín, morriches, morremos, todo morreu

...

Deberes para onte, hoxe e mañá

Debería vomitar os teus recordos para esquecer que me gustas, que aínda te quero. Para que unha palabra túa nin cambie nin cure o meu mundo. Para que un bico teu aínda ao lonxe non nutra tanto a miña alma e me dea a alegría capaz de volver branco o máis negro inferno subterráneo.

Tería que deixar de sentirte pero non podo, lévote tatuado con tinta indeleble e abóndame un só sinal teu coma un ser mesiánico dunha relixión reveladora para esquecerlo todo, para enterrar aquilo que foi malo.

Deberías non volver facerme sorrir perdéndome na busca do que non dis e evitas, desa mirada de acibeche que me inqueda, que me confunde. Apártame do quebracabezas que es para min, un que nunca acabo pola peza que me falta, esa que non me dás.

E penso nas mil posibilidades para vomitarte, pero despois apareces co teu simple ser cotiá, estraño, normal, un tanto ególatra, e só son capaz de ver o bo de ti, a túa luz.

Aquí quedo eu pensando en se meterme ou non os dedos na gorxa para forzar o vómito, co desexo de ser a dona do que non dis, do que non fas.

Fin

O termo anunciado de todo, a apocalipse do noso chegou. Aquí sentada a máis de 100 quilómetros de ti, sinto que a distancia se conta en universos. Podería estar mirándote aos ollos, a diferenza resultaría a mesma.

Agora que todo acabou, non quedan dúbidas que resolver, preguntas que formular ou problemas que solucionar, xa non me interesan as túas incógnitas, nin os teus silencios. Todo rematou, esgotáronse as páxinas do noso libro, non me restan follas para ti, xa nin teño segundos que regalarche. Non o ves?, sempre estiveches cego no teu non dito e non feito, na túa frialdade imperturbable. Quizais sexa o norte que che conxelou o sangue das túas venas e non sabes que é ser humano.

Machadazos brutais desconsoláronme, partíndome, rompéndome en anacos, pero non quixeches reagruparme e involucrarte no arduo traballo de tentar recompoñer os meus cachos. Non o intúes?, pero xa acabou, abrirás os ollos algún día da túa historia e adiviñarás que non te espero, que non che falo, que deixei de existir para ti, que xa nin te quero. Perdeuse o amor, perdeuse o cariño, e non quedou nin a amizade, aos poucos erosionámonos. Eu véxoo, ti segues cego. Vichesme golpeada e

non dixeches, non fixeches.

Estaba na escuridade esperando que chegaras coa túa luz para iluminarme, collerme da man e levarme a un sitio seguro. Pero non fas nin dis, mentres espero a túa poderosa luminosidade vexo para a miña decepción que apenas te limitas a chispear. Non hai nada peor que a decepción que nos leva a cada un a unha punta diversa do universo, ti alí, eu aquí, mentres o cosmos segue expandíndose afastándonos en distancias que non se poden salvar.

Xa non queda nada, nin ti, nin eu, nin sequera quedan palabras que dicirse, só unha. FIN.

Todas as cousas que escribín cando Sergio non miraba

Para S (onte á noite con enormes niveis de parvadas)

Estráñote, devezo o que aínda non nos dixemos nin fixemos, as palabras non pronunciadas, as miradas non vistas, a pel non tocada, o beizo non bicado.

Boto en falta os paseos que aínda non demos, os libros que non che lin ao oído, as películas que non vimos, ver como te ispes e mirar como te vistes, os teus ronquidos na miña caluga.

Lamento a distancia que se conta en quilómetros e separa o que parece unido por secretos carambelos, que sosteñen a nosas vidas de xeito sutil e aparentemente efémera.

Quero que pase o tempo como leopardos dopados que percorren en milésimas de segundo distancias que non se poden salvar.

Pero cando penso que estás lonxe, e sinto a túa voz no meu oído, case podo tocar as palabras pronunciadas pola túa boca, a calor do teu alento dirixíndose a min. Entón o meu baixo cerebro palpita e cada poro da miña pel pide a berros a túa presenza, volvo botarte de menos e a medir a túa ausencia en calquera tipo de unidade de medida posible, pensando en quilómetros, metros, centímetros, en días, horas, meses, minutos ...

Fasme falta, contigo os meus pulmóns respiran mellor e o meu corazón late con maior fulgor, sorriño, río, sobrevivo con facilidade na loita diaria.

Ansíasmeme coma eu a ti?

E sigo pensando en acariciar o teu cabelo e en aprender de memoria cada lunar, cada engurra, cada dobrez da túa pel, cada pelo.

Ten soidade de min e espérame, próximo encóntrase o día que tente alcanzar a túa boca afastada para probar a ambrosía dos teus beizos.

Mentres agárdame nos teus soños, sitio onde pretendo habitar ata o final encontro.

Amor 2

O amor é un estado de loucura dexenerativa e destrutiva que todos padecemos sen posuír vacina. E se tivera cura, quereríaa?

De entre as miñas mans

Pensei que todo podía saír ben,
e escapaches entre as miñas mans.

Por un tempo souben que todo ía mellorar,
e escapaches de entre as miñas mans.

Despois nada foi ben, afastábaste,
marchabas, abandonábasme,
parecía que volvías,
pero escapaches das miñas mans.

Feriches a miña alma, feriches o meu corazón,
danaches a miña autoestima e o meu orgullo,
e escapaches de entre as miñas mans.

Odieite, quíxente, tentei esquecer-te,
fuches, regresaches,
nunca fuches o de antano,
o teu trato nunca foi o desexado,
e escapaches de entre as miñas mans.

Non querías quedar, non souben reterte

E escapaches de entre as miñas mans.

Non hai superviventes,

todo está revellido, roído, morto, famélico,

e escapas das miñas mans.

Sempre acontece o mesmo,

con cada persoa, a pesares do tempo,

sempre me escapan de entre as mans.

Por que ninguén se queda?

Por que sempre se me desvanecen entre as mans?

Despedidas vitais

Síntome tan soa e abandonada simplemente porque non estás como antano. Levo meses botándote de menos no que non fas nin dis. Soño, soporto, teño soidade, sufro, choro, intento que todo vaia ben, cargo con todo o peso ... Para nada. De que me vale que me digas as cousas no último momento? De que serve crer as túas promesas? De que serve prestarche atención?, cando xamais serás capaz de pensar en min aínda que me asfixie nas miñas circunstancias. A vida nunca foi boa de todo comigo, é probable que por iso xa non saiba vivir. Pero sei as cousas que quero e as que non quero, sei o tipo de vida que quero vivir. E iso é xustamente o que quero e vouno facer, vivir xustamente como sempre quixen. Mirar por min, ser por un momento vital, a protagonista do meu respirar. E neste mundo non hai sitio para as cousas que non quero, non hai sitio para ti.

Te nada

Boto tanto de menos a idea de amar que ás veces penso que só poderei amarte a ti. Recórdote e quérote, teño soidade de ti e ámote, pénsote e estímote. Volves e síntote. Vívote e nada. Exacto, nada te. Agora xa non podo nin amarte a ti.

Todas as cousas que escribín cando o último non miraba

Ti e mais eu

Apareces e desapareces radiante, emanando luz. Es de aire e nada. Interruptor innato do meu sorriso somnolento, vén e espértame cun clic. Noites que se van cando case nin viñeron. Estráñote, sei que me estrañas,

adórasme? Quizais algún día, quizais xa. Non etiquetemos os suspiros de antano, non esquezamos quen somos, volvamos idear a realidade que nos desanima, mudémola, brillante, vibrante. Humedece o meu corazón con emanacións de pracer. Respiro, respiro, respiro, aínda podo ulirte no aire, na miña roupa, na miña cama, na miña casa, oles, todo ule, tamén deixo o meu aroma nas túas cousas? Gústame cando oles ao meu xel , ao meu desodorizante. Gústame espertar na metade da madrugada e erguerte. Sei que non vas abandonarme, sei que vas quedar, aínda que non recoñeza a forma que tomarás. Escoita, meu neno, non pidas nada, non pido nada, dálo todo, douno todo. Que importa o resto. Vivamos, gocemos, vivamos este anaco de ceo que parecía que nunca íamos tocar.

En noites

Nesta noite brillante, pero para min máis escura ca nunca, non quero cerrar os ollos e pensar nas palabras que non escoitarei, na música que non oirei, nos días que non verei, nas flores que non ulirei. Sigo pensando convulsivamente nos amenceres sen min, nas palabras que non direi, en todos os bicos que non poderei darche, no tempo limitado, limitado para min. En noites brillantes tan escuras, tan profundamente escuras coma esta. Necesito que me abracés, que me arroles e me prometas a vida eterna.

Medo

Teño medo, medo de ter roto o que nos une, medo de fender todas esas cousas que nos fan, que me fan ser mellor. Teño medo de romper con palabras mortas e actos impuros o máis fermoso da vida. Teño medo de que non volvas, teño medo de que me esquezas, de quedar enlamada, teño medo de estragar sen remedio o que me salvou e me salva da miña destrución cada segundo da miña respiración. Teño medo de que me odies, me esquezas, de non importarche, de que as miñas bágoas acaben enchendo un pozo por botarte de menos, teño medo de estragalo todo, teño medo, pánico, pavor, medo de min.

Ouleando

Ouleando, cos ollos relucentes, na metade das noites os bufos buscábanse.

Ouleando, as follas seguían caendo e continuaban relucindo senlleiros na escuridade.

Ouleando, un verán improbablemente anormal os ollos atopáronse.

Ouleando, os ollos deixaron de relucir en solitario.

Agora que as follas volven caer.

Famélica

Non sei se quero amarte.

Non sei se quero odiarte.

Non sei que fago con todo.

Non sei que fago coa nada.

Non sei se a miña vida é acertada.

Non sei se a miña vida non é acertada.

As raíces saen da terra removéndose inquedas.

As raíces fan que me perda.

Todo é confuso.

Todo é estraño.

Síntome perdida nun cruce con múltiples posibilidades.

Pero como se foran luces de neon algo me sinala xustamente a dirección que me leva a ti.

Séntome.

Obsérvoas.

Teño que decidir o camiño.

Son tan brillantes.

Son tan tentadoras.

Algunhas veces as luces estráganse.

Cando sucede, tardas en amañalas.

Sinto que o mundo se paraliza.

Sen ti non vivo.

Sen ti cústame respirar.

Sen ti non podo vivir.

Porque sei que non estás preto.

Aliméntome do que me dás.

E sempre me deixas famenta.

Definitivo

Non quero estar esperta. Non soporto a luz nos meus ollos. Non desexo o día, a noite, non quero nada. Todo está podre e cincento. Estou cansa, a existencia é unha infinidade de cousas que non se viven. Non me apetece, non teño ganas, non me berres, non te escoitarei, non me murmures, non funcionará, estou xa demasiado cansa para que poidas seducirme cos encantos que nunca son para min. Non existirán os sorrisos que quero e non podes prometerme, non se darán as aventuras que cobizo e non podes ofrecerme. Oh!, vida deixa de intentar ligarme a ti, o noso nunca funcionou. Estou demasiado no outro lado ansío demasiadas cousas que non me darás. Vouche ser infiel, vou cortar a nosa relación cunha tesoura que me dea a liberdade que nunca me deron os nosos lazos de unión. Despídete, non me vas ver marchar, ireime suavemente como os choros que non se escoitan, como o sol que ás veces ninguén mira, como todas as veces que non existín tendo vida.

Todas as cousas que escribín para o que aínda non coñezo

Visións de non sei quen

Algunhas veces bótote de menos. Aínda non sei quen es, nin sei que es. Só sei que de ti que es unha peza fundamental da existencia, outorgada de sentido e coherencia. Algunhas veces albíscote, parece que chego a verte. Es só unha eclipse, un instante turbador que parece mudar a propia natureza do que ten sentido. Pero non é así, tras dun breve intre, volvo velo todo cos meus ollos anellos e cansos. Entón aínda que intento alcanzarte, non podo. Pregunto continuamente, que acontecerá no instante no que te atope? Pero non sei que responderme mentres teño fantasmas onde prefiro ser Casandra e saber a verdade pese a non ser crida que seguir nesta constante ignorancia que me rae e me esgota. Non sei que es e nin sequera podo adiviñar se es algo ou alguén. Cando chegues embutido no teu celestial hálito, despoxareime da miña actual existencia para ser simplemente ese eu que espero ser coa túa divina providencia.

Acerca de la autora

Nada en Cádiz en abril do 1984, escritora desde que a memoria alcanza. Vive en Madrid desde xaneiro do 2011. Estudou a licenciatura de Historia, Filosofía e actualmente Antropoloxía.

No ano 2007 auto-publicou o seu relato La muchacha de la ventana en papel. Publicou relatos na antoloxía Más que palabras ata 2010. Ata finalizar a súa estancia en Cádiz publicou de balde durante anos o mensual Sólo palabras. Con Ediciones Irreverentes publicou un texto na Antología del micro relato 3 no 2011. Publicou en varias revistas dixitais como Colectivo Papelero e Papirando na que representou a Arxentina no nº 13 na Feira Internacional do libro de Frankfurt (2010). Tamén publicou nas antoloxías: Los mejores terrores en relatos editado por M.A.R Editor no 2012, 3º Concurs de Microrelats Negres de La Bòbila no 2012, Cachitos de amor 2 editado por Argot no 2013, Exploradores de placer, Editorial Edisi no 2013, Antología relato breve 2013, Asociación Estudios Universitarios, Érase una vez...un microcuento de Diversidad Literaria no 2013, Pluma tinta y papel II de Diversidad Literaria no 2013, Lesbianas en un centenar de palabras no 2013, Revista Literarte en febrero do 2014, Revista Nueva Grecia, nº 5 de invierno, Revista Resonancias, nº 123, Revista Realidades y Ficciones, nº 60, Saborea la locura de Chiado Ediciones no 2013,

También puedes encontrar en Google Play Store Books: A rapaza da ventá, Terror Express, Descorazonados, Retazos y Azrael.

Entre os premios podemos encontrala como finalista en varios certames como, Letra Universal no 2008, II Certamen de Micro relatos y Relatos en El arte de escribir no 2010, mención especial en Pensamento e Dito no Concurso Internacional Garzón Céspedes no 2008 e 2009, finalista do I Certamen Nacional Ciudad da Coruña no 2013, finalista do Concurso literario Ani Benavent no 2013, finalista do Certamen Literario 400 palabras no 2013, ganadora no Primer Concurso de Relatos Lindas Casas 2013, ganadora do Primer Concurso de Relatos de 2013 de vivelibro editorial.

Experimentadora da vida que tenta ter en conta todas as potencialidades da existencia, labor que me manterá ocupada toda a vida. Mentres tento plasmar realidades reais en palabras moribundas que viven en ollos alleos.

Podes encontrarme para o que queiras en: ainhoa.escarti@gmail.com

Se queres sígueme en:

Facebook

<https://www.facebook.com/pages/Ainhoa-Escarti>

Twitter

<https://twitter.com/AinhoaEscarti>

YouTube

<https://www.youtube.com/c/AinhoaEscarti>

Instagram

<http://instagram.com/ainhoa.escarti>

Google+

<https://plus.google.com/+AinhoaEscarti/posts>

Tumblr

<http://ainhoaescarti.tumblr.com/>

Sobre a tradutor

Regina Díaz (Guitiriz, Lugo, 1977) é licenciada en Filoloxía Galega (2003) e Filoloxía Hispánica (2011), conta cunha memoria de investigación de máster titulada: La literatura como mediación en ELE (2013). Realiza servizos lingüísticos de tradución, corrección e redacción para diferentes institucións e particulares. Ao longo da súa carreira profesional impartiu docencia de lingua e literatura, así como de linguaxes específicas. Publicou traballos de creación literaria na Revista Cultural do Campus de Lugo, Evohé (2012) e na exposición "Mediterráneo" (2014), Universidade de Gran